

Животъ немашъ, синко, баре три дни,
Въ еденъ день, синко, ке загинишъ.“
Тога ъ сѣ Митре милно молитъ;
„Ти сѣ моля, бабо, жити бога!
Три дни теиръ, бабо, да ми сторишъ,
Дур' да пойдамъ при моя не'ѣста;
Оту иматъ токму три години,
Како сумъ ъ, бабо, посвѣршило,
Баре сѣ очи не сумъ ъ видело.“
Та му рече „айде, синко, одай!“
Си то'ари три то'ари азно,
Си отиде при млада не'ѣста
И ъ клюкна на нейдзини порти:
„А излези, моме Ангелино!
Едношъ сѣ очи да си сѣ видиме,
Оту сега я ке си загина!“
Ми излезе кутра Ангелина,
И сѣ спуци рѣка му целива;
Еденъ то'аръ азно ъ оста'и.
Си отиде при него'а майка,
И си викна Митре добаръ юнакъ:
„А излези, моя стара майко!
Колку да сѣ мѣ отпростиме,
Оти сега я ке ти загинамъ!“
Му излезе негва стара майка,
Излего'е негой мили браќа,
Растварі'е два то'ара азно;
Колку майка сина прегушнала
Прегушнала и го целивала,
На часъ Митре тога душа даде.
Мила майка коса си искина,
Мила сестра како пиле пищить,
Мили браќа гла'и си кѣрше'етъ
Отъ жаляне за Митре-та малечекъ.
Го дѣржа'е три дни незакопанъ,
На четврти унеръ ми сторі'е,
Му собра'е попо'й и владици
Со голема чесъ го закопа'е.
